

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.460 van 25 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2008 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 23 juli 2007 een eerste asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 19 september 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 24 oktober 2007 de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Het beroep ingesteld tegen de op 19 september 2007 genomen beslissing van de Commissaris-generaal werd bij arrest van 14 december 2007 door de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen afgewezen.

1.4. Op 20 februari 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in. Op 26 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...)Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 23/07/2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21/09/2007 die op 14/12/2007 werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; overwegende dat betrokkene op 20/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een kopie van een arrestatiebevel voorlegt, dd. 10/10/2007; voornoemde document niet als een nieuw element kan worden beschouwd gezien dit document dateert van 10/10/2007 en betrokkene aldus de mogelijkheid had deze aan te brengen in de loop van zijn eerste asielprocedure die pas op 14/12/2007 werd afgesloten met een niet-erkenningbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voornoemde document bovendien een kopie betreft waardoor de bewijswaarde uiterst gering is en de authenticiteit van het document niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat betrokkene twee internetartikels voorlegt waarbij opgemerkt moet worden dat betrokkene deze internetartikels reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang met artikel 7 van voornoemde wet. Verzoeker stelt dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepalingen van artikel 7 van diezelfde wet moet vermelden waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is en dat dit in casu niet is gebeurd.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken reeds op 24 oktober 2007 een beslissing heeft genomen houdende een

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, stelt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 14 december 2007 werd betekend en de uitvoerbaarheid van dit bevel is niet betwist. De eventuele vernietiging van de bevelcomponent in de bestreden beslissing kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Er moet daarom vastgesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij het eerste middel.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker, in eerste instantie, de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht. Verzoeker betoogt dat het voor hem niet mogelijk was om voorheen een kopie van het arrestatiebevel van 10 oktober 2007 naar voor te brengen daar deze nog niet in zijn bezit was. Hij licht toe dat hij dit document pas heeft gekregen na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Dienst Vreemdelingenzaken vergeet dat het onmogelijk is dat hij dit document op 10 oktober 2007 rechtstreeks in handen zou gekregen hebben. Hij wijst er in dit verband op dat hij slechts met veel moeite een kopie van het arrestatiebevel heeft verkregen en dit via tussenpersonen. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op correcte en draagkrachtige gegevens en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid te buiten is gegaan daar hij reeds in de bestreden beslissing een waardeoordeel velt over de bewijswaarde van het voorgebrachte stuk.

Er dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.021, 13 april 2005).

Aangaande de aangebrachte kopie van het arrestatiebevel wordt in de bestreden beslissing geduid dat dit document niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd aangezien dit document dateert van 10 oktober 2007 en verzoeker aldus de mogelijkheid had dit aan te brengen in de loop van zijn eerste asielprocedure die pas op 14 december 2007 werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit document een kopie betreft, waardoor de bewijswaarde uiterst gering is en de authenticiteit van het document niet op een adequate manier kan beoordeeld worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat het arrestatiebevel, waarvan een kopie werd neergelegd in het kader van de tweede asielaanvraag, dateert van 10 oktober 2007 daar waar verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd uitgenodigd te verschijnen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 december 2007 en de Raad op 14 december 2007 het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal heeft verworpen. Er dient derhalve te worden gesteld dat het betrokken arrestatiebevel van 10 oktober 2008 geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielerzoek. Verzoeker had de mogelijkheid om minstens het bestaan van het arrestatiebevel aan te brengen in het kader van de eerste asielaanvraag, hetgeen hij evenwel heeft nagelaten.

Waar verzoeker in zijn middel betoogt dat het hem niet mogelijk was om het arrestatiebevel, of een kopie daarvan, eerder voor te leggen, wijst de Raad er op dat door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken niet aangetoond wordt dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005).

In de mate dat verzoeker nog meent dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zijn bevoegdheid te buiten is gegaan daar hij reeds in de bestreden beslissing een waardeoordeel velt over de bewijswaarde van het voorgebrachte stuk, kan de Raad slechts vaststellen dat deze kritiek betrekking heeft op een overtollig motief en derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Daarnaast moet, ten overvloede, worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de bewijswaarde beoordeelt van de hem voorgelegde stukken. Een stuk dat geen enkele bewijswaarde heeft kan immers geen "*ernstige aanwijzing*" inhouden voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een stuk dat geen bewijswaarde heeft kan bijgevolg geen nieuw gegeven zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de voorgelegde internetartikels, die allen dateren van mei 2007, wordt niet betwist dat deze niet "nieuw" zijn.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet op onwettige of kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de tweede asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet in overweging kan worden genomen.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker verder in zijn tweede middel nog aanvoert dat er sprake is van machtsafwendings, dient te worden gesteld dat slechts tot machtsafwendings kan worden besloten wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (R.v.St., nr. 115.739, 12 februari 2003). Verzoeker duidt nergens welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen derhalve niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

Het tweede middel is ongegrond.

